



**agrupació
excursionista
atalaia**

FEDERADOS A:
federación catalana de montaña
federación catalana de esquí
comité de exploraciones subterráneas de cataluña
asociación española de camping i caravana

CARRER ANSELM CLAVE, 3 — TELEFON 293 12 57 — VILANOVA I LA GELTRU

CIRCULAR PER ALS SOCIS
NOVEMBRE DEL 1968

Campament de Tardor

Novament ha estat celebrat per la nostra Entitat amb gran festeig el "Campament de Tardor". L'escenari, com els passats anys, ha estat el bell paisatge de Lurdes. Cal fer constar que l'encontre ha estat un èxit, i per això la tasca que han dut a terme els responsables ha estat dura però eficaç.

El dissabte dia 5, a les onze de la nit, tingué lloc el "Foc de Camp", davant l'ermita. Abans del "Foc de Camp" hi hagué el Sopar de Germanor amb el clàssic mongetes amb botifarra. Cal remarcar la gran quantitat de cotxes i tendes, el que vol dir que cada any el Campament va tenint més nomenada. Entre les nombroses persones agrupades al voltant del foc, n'hi havia de Gavà, de Vilafranca, de Barcelona i de algun altre lloc. Hem de destacar l'actuació de quatre joves del "Grup de Folk", de Barcelona, que donaren a la vetllada un caire d'alegria i d'animació, encara que els assistents no hi correspongueren massa. Després cantà la Coral del Centre Excursionista de Gràcia, donant un to més solemne al "Foc". Aquesta solemnitat es va veure reduïda degut a la constant falta de silenci que imperà. Van cantar també un parell de cançons un grup de nois i noies de Vilanova, que tornaren a portar l'animació. D'aquesta manera s'acabà el Foc de Camp. S'ha de dir, encara que dolgui, que la pau de la nit es va veure torbada per una colla de jovent que amb els seus crits no deixà

dormir als acampadors, malgrat que els organitzadors es preocupessin per evitar aquesta falta de respecte.

El diumenge aparegué plé d'una boira que omplenava les carenes i les concavitats de les muntanyes. Això potser portà mals presagis, recordant el malaurat any passat. Cap a les 8'30 arribaren els corredors del "Cross". Resultà guanyador Joan Ramon Gàlvez, reconegut atleta local. Hi hagué la Missa, armonitzant els cantos la Coral de Gràcia. Després ressonà la tenora. La Cobla Sitgetana feu la seva feina amb unes sardanes balladores que feren dringar joves i vells.

A mitja audició, davant la font, hom procedí al descobriment d'un monòlit dedicat al filòleg Pompeu Fabra, ara que tot Catalunya celebra el centenari de la seva naixença. D'aquesta manera la nostre Entitat s'ajuntava a l'estela d'amor que d'arreu ha estat oferta a la memòria del qui treballà per la dignificació de la nostra llengua. El Sr. Alfred Badia, professor i literat barceloní parlà breument sobre el Mestre. Insistí en la necessitat que tenim tots, urgent, d'aprendre el català per ferne un ús correcte, i, a la vegada, per no quedar tantes vegades en evidència la nostra manca de dignitat i responsabilitat. La pedra, enorme, ha estat treta de la riera. A la part baixa hi ha la dedicatòria.

També hi hagué una parada de llibres, que aquest any era dedicada especialment a la llengua. Com els altres anys,

concorregueren una bona colla de fotografies muntanyenques al Concurs celebrat en ocasió del Campament.

A la tarda, després de dinar, tingueren lloc els jocs infantils, amb carreres de sacs, trencament de l'olla. Per a la matinada hom repartí dues olles de xocolata, que, junt amb caramels, feren llur delícia.

Amb el "Cant dels Adéus" donàrem per acabat el Campament, que fou, certament, un dia bell, ple de sol i de bonança, animat com mai (l'assistència arribà a uns dos milers de persones). Amb les mans enllaçades, nois i noies, infants i gent d'edat avançada, es deien que hi tornarien.

X. G. P.

Castells oblidats (8)

El Castell d'Olivella

Dels vuit municipis que formen la comarca de Garraf no hi ha dubte que el més migrat en habitants és el d'Olivella. A més del poblet situat a 211 m. d'altitud en els darrers contraforts de massís de Garraf, té els agregats de Can Suriol i Jafra, aquest últim completament deshabitat, amb excepció de les properes masies de Can Mercé i de la Plana Novella, convertida recenment aquesta darrera en urbanització molt activa.

Sembla que amb anterioritat a l'existència de l'actual població hi havia un petit nucli a l'entorn del castell les escasses ruïnes del qual subsisteixen dalt d'un turó situat a poc més d'un quilòmetre al nord d'Olivella. El "Castrum Olivella" i el seu terme els veiem esmentats en un document de l'any 992 en el qual és fa donació de part de l'alou de "Villam de Lupos" a la Marca junt al "Penitense", al monestir de Sant Cugat. Tenint en compte el document de venda del castell de Cervelló (efectuada en el mateix any esmentat) veiem que el terme d'Olivella quedava dins dels seus límits i era propietat per tant de la família Cervelló.

En un altre document datat al 1002 en el qual es fa donació a Sant Cugat d'un alou en el lloc de "Laccuna Alba, a Canellas" es diu que afronta a orient amb el terme del castell d'Olivella. Així mateix al restituir Folch Geribert el castell de Ribes, l'any 1039, a la Seu de Barcelona,

s'esmenta la seva afrontació amb les terres del castell d'Olivella, referència que costa igualment en l'escriptura de l'any 1161 en que Pons de Font-Tallada i la seva muller ofereixen en dot al seu fill monjo l'honor de Llacuna Alba de Canyelles. Es curiós aquest últim document perquè es referència a la Geltrú amb el nom de "villa episcopale".

En el segle XIII s'esmenten alguns personatges que porten el cognom Olivella, com Pere d'Olivella, degà de la Seu de Barcelona, Bernat d'Olivella, arquebisbe de Tarragona, i altres. Ignorem si aquestes persones procedien de l'humil poblet de les muntanyes del Garraf.

En el "Episcopologio" veiem que a l'any 1271 el bisbe Arnau institueix tres preverats a la capella de les Santes Verges, entre elles la "capella de castrum nostrum de Olivella". Actualment subsisteixen prop de les ruïnes del castell, altres d'una antiga capella romànica que segurament corresponen a l'esmentada. Sembla que aquesta capella serví al culte durant molt anys, ja que en un document de l'arxiu de Can Xuriol (antiguament dit Mas de la Roca) datat al 1600 es diu que Francesc Suriol és pagès de la parroquia de "santi petri castrum di Olivella", cosa que fa suposar que encara subsistien el castell i l'església. En el mateix arxiu hi ha un document de l'any 1711 en el qual llegim, "Magí Puig pagès de Olivella per

lo Mas Oliva dit den Pera Ferer y lo Mas Domenech y una casa prop lo Castell Nou". Tenim ara un nou castell que suposem devia aixecar-se prop o en el mateix poble actual, i del que avui no en queda rastre.

Un document sense data, de l'arxiu de Can Suriol, ens relata com foren reunides diverses persones ancianes del terme d'Olivella i antiga Baronia de Jafra per tal de que donessin les afrontacions que tradicionalment eren reconegudes com a límits de llur terme. De la relació donada extraiem el fragment, "...y Serral avall fins a la Riera de Vegas pujant serral amunt del Castell vell de Olivella, y serral amunt fins al Puig de la Mola". Efectivament aquesta es encara avui dia la línia divisoria de terme, que passa per les ruïnes de l'antic castell. Suposem que aquest document es redactà a primers del passat segle a l'incorporar la Quadra de Jafra al terme d'Olivella del qual es considerava separada per la frontera natural traçada per la Riera dita de Jafra. Veiem així mateix com aleshores es considerava l'existència d'un "castell vell" amb la probable oposició amb un de "nou".

Poca cosa en queda avui dia d'aquest castell vell. Algunes parets de poca alçada i alguna pedra treballada. Els murs es confonen amb els marges de les feixes d'abandonades vinyes. Al bell mig de les ruïnes, en el punt mes elevat on probablement hi hauria una torre d'homenatge, hi ha avui dia l'estructura circular d'un molí de vent que no s'acabà de construir.

Hem recollit la versió semi-legendària d'aquesta construcció inacabada. Es diu que hi havia un rector d'Olivella, sacerdot de caràcter molt enèrgic i autoritari, que vivia a la masia dita del Rector (avui completament enrunada, en el collet prop del turó on hi ha la capella romànica i el castell també esfondrats). L'home es proposà la construcció d'un molí de vent per a moldre els cereals de la parròquia per a millor economia dels feligresos, que, naturalment, administraria ell. De Vilafranca es portaren les enormes pedres circulars que serien les moles trituradores del gra. L'esforç per a traslladar-les era molt fatigós, i més per que consideraven que era un treball imposat. Quan més acupats estaven els olivellencs arrastrant la feixuga càrrega pels contorns de Santa Susagna, els hi arribà la notícia de la mort sobtada del senyor rector. Conèixer el traspàs del sacerdot i abandonar les pesades moles en el mateix lloc on es trobaven, fou tot u. I allà mateix les podeu veure avui dia. L'una al costat de la riera de Begues i l'altre a la Serra dels Carlins.

Es notable també el curiós amuntegament de grosses pedres col·locades al fons de la Cervera junt a l'arrencament del corriol que puja cap a la Masia del Rector i al castell. El conjunt roquer afecta la figura d'un bonet eclesiàstic i per aquest motiu se'l coneix popularment amb el nom de "Barret del Rector". Hom ha insinuat en alguna ocasió de que pot tractar-se d'un monument megalític.

J. VIRELLA

SECRETARIA

PROXIMAS EXCURSIONES

Día 17 de Noviembre:

Excursión al "Rovelló".

Día 8 de diciembre:

Operación "PISCIS".

PROYECCION CINEMATOGRAFICA

Día 16 de noviembre, noche, a las 10, proyección de películas de espeleología y montaña.

ASAMBLEA GENERAL DE SOCIOS

El próximo día 15 de diciembre, a las 11 horas de la mañana, tendrá efecto la Asamblea General de Socios.

NUEVO DIRECTIVO

El socio D. Antonio García Huguet, a partir de mediados de octubre, ha pasado a formar parte del Consejo Directivo, desempeñando por el momento el cargo de Vocal del Local en Jueves y encargado de los Mapas.

Una ascensió a l'Encantat Gran

per JOSEP BLANES

Els Encantats han estat, potser, un dels cims que més m'han cridat l'atenció, des-de que conec el Pirineu. La meua fallera per assolir-los es veié trencada per dues vegades, una, durant unes vacances d'estiu, pel mal temps, i l'altra, per una Setmana Santa, assistint a un Curset, durant la qual, aquella escalada, llavors amb condicions hivernals, fou reservada als aspirants a instructor. Enguany he pogut realitzar aquest desig, mitjançant l'estança al Campament Nacional d'Alta Muntanya, a la Vall de Monestero.

Els Encantats són dues esveltes cimes de 2.747 i 2.738 mts., separades per una enforcadura i d'una roca calcària de mala qualitat, la qual és descomposta en gran quantitat de blocs mòbils i molt perillosos. Conta la llegenda d'aquestes dues muntanyes, que foren dos caçadors d'isards, nomenats Esteve i Cristòfor, que per no respectar mai el precepte dominical d'assistir a la Santa Missa, tal com els recomenava el Rector d'Espot en una de les seves caceres, com a càstig, foren convertits per obra de Déu en dues roques, quedant així encantats, donant nom a les dues muntanyes aquí esmentades.

Després d'una nit de tempesta, a quarts de deu del matí, sortirem del Campament al Pletiu de Cantals, enfilant cap el camí que empalma amb el que vé de Sant Maurici i que puja per la Valleta Seca, paral·lelament a la Vall de Monestero, per dessota dels Encantats. Remuntem la Vall per un itinerari plé de fites, fins a cercar el començament d'una dreia tartera que esbufegant fatigosament, aconseguim pujar, finalitzant tot just dalt del coll dels Encantats. Aquest coll uneix l'Encantat Gran amb la carena que vé dels pics de Monestero i Fonguero i ens permet veure a l'altra banda l'Estany de Serull.

Aquí ens adonem que no som sols, doncs contem més de cinc cordades es-

campades pels voltants, d'altres grups han decidit no pujar-hi. El nostre company Joan Ramon, no gaire expert en la grimpada, decideix quedar-se al coll i per tant, darrera d'un breu descans, ens posem en marxa solament la meua muller Maria Pilar i jo. Des d'aquí es pot dir que comença veritablement l'ascensió. Col·locant-nos sota una gran xemeneia, hem d'esperar que altres grups acabin d'assolir-la, perquè les pedres cauen continuament. Superada aquesta canal de pedres i herbei, i seguint per unes coronises bastan aèries, ens fem dintre una altre xemeneia més petita però també més dreia, i de blocs inestables, finalment, un tros curt de cresta esplaonada i, ja som dalt!

Si llavors algú m'hagués preguntat què sentia en esser dalt d'aquell cim, potser no hauria sabut què contestar i li hauria pregat que en aquells moments no em destorbés. Sols tenia ulls per contemplar la superba panoràmica i després treure'n el millor partit possible, fotogràficament. Només quan la meua dona em lliurà el llibre de registre per signar, vaig adonar-me de la quantitat de gent que érem dalt d'aquella reduïda plataforma de pedres. La proximitat del Campament feia que aquell cim fós un dels més visitats. Així tinguèrem ocasió de fer amistat amb dues cordades de madrilenys, com amb altres catalans que havien assolit el cim poc abans de nosaltres. Fins i tot hi havia un grup de nou anglesos que malgrat no parlar el nostre idioma, ens van oferir xocolata quan començaren la devallada i s'acomiadaren amb el seu expresiu *good bye!!* Pocs moments després arribava al cim, junt amb l'amic Cervera, del G. E. D. E., el famós escalador italià Riccardo Cassin, prou conegut per les seves victòries al Gasherbrum IV, Mac Kinley, Piz Badile, Punta Walker i moltes d'altres que ara no recordo. En l'actualitat és director de l'Escola Alpina Italiana, i és

l'autor del llibre "Dove la parete strapiomba".

Encara poguerem fruitir de la companyonia de tots durant una bona estona fins que el tró llunyà de la tempesta i la boira que començava a pujar de les valls, van fer aconsellable el descens el més ràpidament possible. Posant-nos al darreda d'en Cassin, desgrimpàrem per un altre lloc diferent del que havíem pujat, fent molta més via, perquè la xemeneia principal es trobava embussada pels britànics.

Sense gaires entrebancs, vam arribar

al coll dels Encantats, on recolliren el nostre amic, tot justament quan començaven a caure les primeres gotes de pluja. Baixar per la tartera va ésser tota una aventura, doncs la pluja es va canviar per una forta pedregada que en pocs moments ho deixà tot blanc, amb el consegüent perill de relliscar amb el gel caigut per damunt de la roca. Per sort, poc més tard, a la meitat de la Valleta Seca, lluí un sol esplèndid. El camí que restava fins al Campament el vàrem fer, tot comentant les dificultats hagudes i la il·lusió que feia l'haver aconseguit aquell cim tan desitjat.

Altas de Febrero a Octubre del año 1968

Febrero

- 1.101 Jesús Rodríguez Fornell
- 1.102 Alberto Bayo Figueras
- 1.103 Ignacio Quintas Soler

Marzo

- 1.104 Montserrat Sendras Cabayol
- 1.105 Marcelino Sendrós Vives
- 1.106 María Rosa Simón Martín
- 1.107 Luis Carrasco Martínez

Abril

- 1.108 Jorge Candela Ollé
- 1.109 Adrián Cona Soler
- 1.110 Pedro Agramunt Güell
- 1.111 Isidro Carrasco Font
- 1.112 María Angela Anguela Sánchez
- 1.113 María Antonia Cucurella Giménez
- 1.114 Jaime Malrás Viñals
- 1.115 Antonio García Huguet

Mayo

- 1.116 José Luis Villanueva López
- 1.117 Jorge Artigas López
- 1.118 M.^a Pilar Albadalejo de la Dueña

- 1.119 Francisco Pizarro Ruiz
- 1.120 Antonio Ruiz Amela

Junio

- 1.121 José María Franco Giménez
- 1.122 Antonio Barceló Morgades

Julio

- 1.123 María Asumpta Baig Comas
- 1.124 Antonio Castelló Ricomas
- 1.125 Montserrat García Lázaro
- 1.126 Ricardo Artigas Ortiz

Agosto

- 1.127 Jorge Martí Isern
- 1.128 Rosa Ricart Boix
- 1.129 María Montserrat Vidal Artigas
- 1.130 Victoriano Pazos Mariscal
- 1.131 Mercedes Oltra Sánchez
- 1.132 Gregorio Tejo Martín
- 1.133 Juan Oltra Sánchez

Octubre

- 1.134 Marcel·li Ferrer Paterna
- 1.135 Nuria Blanes Meléndez
- 1.136 Manuel Aguilar Matas

Secció de Muntanya

ESCALADA

Otra vez en nuestra Asociación se vuelve a sentir la afición hacia la escalada. Pues hacía algunos años que ya no se practicaba este deporte o técnica,

15-9-68. Se inicia la escalada de la ya comentada pared de la ATALAYA que consta de unos 25 metros y es de una difícil ascensión. La escalada se lleva a cabo por tres jóvenes pertenecientes a nuestra Sección de Montaña y Escalada. Se inicia la escalada a las 8 horas bajo la dirección del señor J. Blanes, escalador de la Entidad. En primer lugar inicia la ascensión A. Campillo seguido de A. Bayo y por último A. Ruiz, al poco de subir me encuentro con un pequeño aprieto y me veo obligado a descender, mientras tanto mis dos compañeros continúan con grandes esfuerzos. A pocos metros del final nos vemos en la necesidad de echarles una cuerda para que puedan llegar sanos y salvos a la cima.

22-9-68. Se inicia la escalada a la pared "Les Penyes de Can Marcé" (San Pedro de Ribas). El grupo tiene una pequeña variación pues esta vez contamos con un nuevo elemento J. M.^a Franco. Se empieza a subir por el mismo orden que la vez anterior, A. Campillo, A. Bayo, J. M.^a Franco y A. Ruiz. La pared tiene unos 35 metros y la roca es de una poca solidez alarmante, pues se desprenden

algunas piedras de gran tamaño. Al alcanzar los 25 metros se encuentra la primera dificultad, J. Franco que se encuentra a una altura de 18 metros se ve imposibilitado de continuar y desciende. Por esta causa nos vemos obligados a permanecer 45 minutos en una posición bastante crítica, sin poder movernos de una altura considerable. Reanudamos la ascensión y me encuentro en la dificultad que al moverme acuso grandes dolores en la pierna izquierda, mientras tanto mis dos compañeros continúan. Me veo obligado a descender, efectuando el descenso en "rappel" al carecer de materiales adecuados. Al llegar al suelo acuso algunas quemaduras en la espalda producidas por el roce de la cuerda. Mientras los restantes componentes de la expedición llegan felizmente a la cima.

29-9-68. Se asiste al cursillo de escalada organizado por la Agrupación Excursionista Cataluña, Delegación de Vilafranca, que se llevará a cabo en Sant Miguel de Olérdola y en Montserrat en fechas breves.

En nombre de mis compañeros doy las gracias al señor J. Blanes por la ayuda aportada y las valiosísimas indicaciones para la rápida ascensión a las paredes ya indicadas y para su feliz término.

A. B.

(Els articles reflexen només les opinions de llurs autors)

EXPLORACIONES - G. E. T. 68

BONASTRE

Día 2-9-68

Efectuamos la exploración al sector de Bonastre.

El grupo estaba integrado por los jóvenes espeleólogos de nuestra Asociación J. Ferrer y A. Bayo.

Nada más llegar a Bonastre nos dirigimos al único bar donde hicimos algunas preguntas sobre si eran conocidas algunas edificaciones antiguas o cuevas no conocidas, habiendo llamado la curiosidad de los que circulaban por las calles habiéndose formado un numeroso grupo de personas; y no coincidiendo las opiniones nos retiramos a dormir debajo de un árbol frutal cercano al pueblo.

A la mañana siguiente después de un rápido desayuno llegamos a la conclusión que lo único interesante para nuestro trabajo era un cementerio que se creía de la era romana o anterior, y unas minas que habían sido abandonadas en 1850 por no dar el rendimiento adecuado, por lo cual nos dirigimos a explorarlas seguidamente.

Fue una gran sorpresa cuando nos hallamos ante dos enormes bocas, una descendía verticalmente unos 8 metros y en el interior por capricho de la naturaleza crecía una higuera que con sus hojas casi cubría totalmente el pozo, descendimos por el tronco no sin antes hacer grandes esfuerzos, y en el interior sólo hallamos

algunos huesos de animal muerto y gran cantidad de envases vacíos.

La otra descendía con gran desnivel unos 7 o 8 metros donde formaba una pequeña plazoleta donde en un lado se unía con una diaclasa en formación que descendía desde el techo hasta el suelo, en el cual desaparecía, dejando una pequeña grieta infranqueable para el paso de una persona; el otro lado se prolongaba durante 3 metros donde desembocaba en un pozo. Regresamos al exterior para proveernos de una cuerda de unos 20 metros, con la que pretendíamos descender.

Después de un estudio previo vimos que no existía ningún saliente para poder atar la cuerda, entonces le dije a mi compañero que las tuviera fuertemente mientras yo descendía. No sé si fue por causa del cansancio, pues habíamos andado mucho, o el mal estado físico en que nos encontrábamos esta mañana, lo cierto es que estuvimos a punto de sufrir un pequeño accidente al ceder la cuerda.

Regresamos a la superficie. Entonces le dije a mi compañero que creía haber divisado el suelo y creía ver alguna prolongación del túnel por el lado derecho. Después de recoger todos los pertrechos regresamos a nuestras casas, no sin antes habernos hecho la promesa de regresar.

ALEMAN

Noticiari

El setmanari local d'informació ha publicat en el número corresponent al 12 d'octubre un article degut a la ploma de J. Vallés, referent al recent Campament Social i II General del Penedès en el qual els elogiosos esments, que molt agraïm, ens obliguen a esmerçar-nos en les nostres activitats culturals i esportives per a fer-nos-en mereixedors. En la mateixa edició hi ha uns comentaris signats per "Martirian" igualment enaltidors per a l'Entitat.

Des de les pàgines d'aquesta circular remerciem al cos de redacció del periòdic local la seva atenció envers a les activitats de la nostra Arupació.

ENLLAÇ

Els nostres socis i amics, Ramon Martí i la seva promesa Maria Planes, s'han unit en el Sagrament del Matrimoni el passat dia 5 d'octubre. Ens fem participants del goig i de l'alegria. Per molts anys.

NOTA DE CONDOL

Ha mort la mare de la nostra consòcia Carme Guindal. Demanem al Senyor que la vulgui tenir a la Glòria.

Secció de Cultura

CONEGUEM L'IDIOMA

L'ACCENTUACIO GRAFICA

Han de portar accent gràfic:

a)

Tots els mots aguts acabats en alguna de les dotze terminacions següents: **a, e, i, o, u, as, es, is, os, us, en, in.**

Exemples: **Serà, tindrè, camí, carbó, algú, matalàs, progrés, paradís, arrós, confús, Berlín, comprèn.**

No s'accentuen, doncs, els mots aguts que no acaban en cap de les terminacions esmentades, com: **carrer, fanal, paret, estimar.** Tampoc accentuarem els mots aguts acabats en diftong com: **gripau, renoi, Malniu.**

Volem remarcar que en català contràriament al castellà, els mots aguts terminats en **an, on, un, NO S'ACCENTUEN.** Per tant, escriurem sense accent: **Ramon, Raimon, vindran, algun.**

b)

Els mots plans que **NO ACABEN**, precisament, en cap d'aquelles dotze terminacions.

Exemples: **pròleg, dèbil, tindríem, telèfon, càrrec, príncep, equivoc.**

Però sense accent, perquè acaben en alguna de les ja repetides terminacions, mots com: **calma, mestre, lliris, examen.**

c)

Tots els mots esdrúixols.

Exemples: **màxima, mecànica, època, hipòtesi, conseqüència, església, història.**

(Cal tenir present que en català, els mots com **conseqüència, església, història**, són esdrúixols perquè les vocals febles (i, u), són pronunciades sempre separatament de la vocal forta (a, o, u) que les segueix, amb la qual **NO FORMEN DIFTONG.** Llevat dels casos en què aquestes vocals febles prenen valor de

per AURELIA RION

consonants com és ara: **iode, iogurt, joia, couen, treuen**, o quant la **u** va precedida de **q** o **g** (quatre, aigua). Així el mot **església** té quatre sil·labes **es-glé-si-a** i es, per tant, esdrúixol.

Hem de recordar, doncs, que mots com: **dia, Maria, analogia, geometria**, que en castellà porten accent a la **i** per tal de trencar gràficament el diftong, en català no n'han de portar ja que el diftong no es produeix. Així també cal que recordem que hi ha una sèrie de mots plans (estudia, canvia, copio) que s'acostumen a pronunciar erròniament, com si fossin esdrúixols, és a dir com si anessin escrits així: **estúdia, cànvia, còpio.** Aquesta pronunciació és correcta en castellà però **NO** en català. Veiem la diferència:

Castellà: **es-tu-dia.**

Tres sil·labes. L'accent tònic recau en la penúltima (**tu**) ja que és un mot plà.

Català: **es-tu-di-a.**

Quatre sil·labes. L'accent tònic també és en la penúltima, que en aquest cas és (**di**).

Per tant, de la mateixa manera que diem: Jo confio, tu confies, direm igualment: Jo copio, tu estudies, ell canvia, etc.

En el pròxim número seguirem tractant de l'accentuació.

SORTEIG

En el sorteig corresponent al mes d'Octubre ha estat premiat el soci Isidre Llaverías Mestres amb el llibre "Viatge al Pirineu de Lleida", autor Josep M.^a Espinàs.

El soci premiat pot passar a recollir el llibre qualsevol dimarts o dijous de 8 a 10 del vespre; caduca als 60 dies del sorteig.

En cas de no ésser recollit, passarà a formar part de la nostra biblioteca.

President: Antoni Llorba, Secretari: Manuel Montoliu, Direcció Circular: Xavier Capdet.

T. G. Vilaseca - Rbla. Caudillo, 41 - Villanueva y Geltrú - 1968